

Arrest

nr. 128 798 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 augustus 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 11 februari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.08.2013 werd ingediend door:

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen worden enkele foto's dd. 05.06.2011 voorgelegd. Deze foto's tonen aan dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen. Echter, enkele foto's van één datum in het verleden kan niet nagegaan worden of het hier een stabiele en duurzame relatie betreft. Bovendien tonen deze foto's niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 40bis, §2, 2°, 40ter, 47/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook schending van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de burgers van de EU.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van art. 7, 40ter, 40bis, &2, 2°, 47/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 52, §4, 5de lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de hoorplicht van artikel 41 Handvest grondrechten van de burgers van de EU.

De beslissing stelt: „in uitvoering van artikel 52 §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de Unie, die op 19.8..2013 werd ingediend om volgende redenen geweigerd.”

Dat de bestreden beslissing ook een bevel geeft om het grondgebied te verlaten.

Eerste onderdeel,

Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft met betrekking tot het bevel geen materiële motieven op.

Het bevel vereist een eigen motivering.

Verzoeker verwijst naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin gesteld wordt dat de wettelijke basis voor het bevel dient aangegeven te worden, en dat, zo deze (artikel 7) gegeven wordt nog dient gemotiveerd te worden (arrest nr. 101637 van 25 april 2013, inzake Amri t. Belgische staat; arrest nr. 101 636 van 25 april 2013 inzake Nagesar t. Belgische staat; arrest nr. 111 352 van 30 mei 2013 inzake Talbi t. Belgische staat).

Ondergeschikt en voor de volledigheid:

Artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt letterlijk dat „desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Het woord „desgevallend” bevestigt dat het niet in alle gevallen zo is; waarom het in dit geval dus wel wordt afgeleverd dient gemotiveerd te worden.

De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RvV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

“...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een „afdoende” wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.”

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RvV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

“Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de onnodige vermelding doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het

Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van

het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.”

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Ten overvloede en ondergeschikt merkt verzoeker ook nog het volgende op.

Dat gedaagde te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. Immers art. 52§4, 5de lid stelt duidelijk dat er “desgevallend” een bevel wordt afgeleverd

Dat in tegenstelling tot hetgeen gedaagde beweert dit geen afbreuk doet aan de hogere rechtsnorm zoals geformuleerd in art. 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 vereist ook een motivering omtrent het niet bestaan of het niet aanmerking nemen van meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag, zo ondermeer in casu waar het over een gezinsleven gaat het niet in aanmerking nemen van artikel 8 EVRM.

Zeër zeker doet het geen afbreuk aan de verplichting om te motiveren waarom verzoeker een bevel wordt betekend.

De beslissing dient in haar geheel te worden vernietigd.

Ten overvloede verwijst verzoeker naar het arrest nr. 104 758 van de RvV van 11 juni 2013 inzake Halimi tegen Belgische Staat waarin gesteld wordt dat wanneer de toepasselijke wetgeving de vrijheid laat aan het bestuur om al dan niet een beslissing te nemen er dient gemotiveerd te worden.

Tweede onderdeel,

Artikel 47/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is een beslissing tot verwijdering (artikel 1, 6° Vreemdelingenwet).

Elk bevel waar een aspect van gezins- of familieleven bij betrokken is dient betrokken te worden. De minister dient er rekening mee te houden. Dit betekent dat over het gezins- en familieleven dient gemotiveerd te worden in die zin dat het bevel moet motiveren waarom het gezins- en familieleven een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat.

Dit dient concreet in de beslissing met betrekking tot het bevel aangetoond te worden.

Dergelijke motivering is in geen enkel opzicht met betrekking tot het bevel aanwezig in de bestreden beslissing.

Derde onderdeel,

In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet voldoende zou bewijzen dat hij met zijn partner een duurzame en stabiele relatie zou hebben van ten minste twee jaar, zoals vereist door artikel 40bis, &2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Die vereiste staat niet in de wet. De wet vereist voor het bewijs van de stabiele relatie dat zij ten minste twee jaar mekaar kennen enz...

De beslissing verengt de stabiele relatie tot relatie op zich van ten minste twee jaar; de beslissing verwacht het te bewijzen principe met de door de wet aanvaarde bewijsgronden.

De beslissing is op die grond verder opgebouwd en verliest dan ook elke grond.

De beslissing voegt een voorwaarde toe aan de wet die er niet in staat.

Ondergeschikt, Vierde onderdeel,

Verzoeker heeft diverse bewijzen aangebracht van de relatie gedurende twee jaar. In de beslissing worden die deels opgenomen, maar de interpretatie van de bewijzen is niet aanvaardbaar.

Het geheel van de documenten dient in overweging te worden genomen. Verder wordt opgemerkt dat het ondermeer gaat om diverse verklaringen op eer, en niet één of twee pour le besoin de la cause.

De motivering schat de bewijzen fout in.

Vijfde onderdeel,

De beslissing stelt dat verzoeker niet zou bewijzen dat er stabiele inkomsten zijn, omdat hij wel bewijst dat hij zelf stabiele inkomsten heeft, maar deze inkomsten zouden moeten komen van zijn partner.

Deze visie is achterhaald door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013.

In de omzendbrief van 13 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging die door

vermeld arrest werden geïnterpreteerd, wordt onder 1.2.1. gesteld dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger aanmerking moeten worden genomen.

De beslissing faalt bijgevolg ook op dit punt.

Zesde onderdeel,

Voorafgaand aan het bevel werd verzoeker niet gehoord. Zo hij zou gehoord geweest zijn over het bevel op zich zou verwerende partij hebben kunnen vernemen dat verzoeker om zeer specifieke familiale redenen in België diende te blijven.

De schending van de hoorplicht leidt tot nietigheid van de beslissing, minstens van het bevel.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 40bis §2-2°, 40ter, 47/13 en 62 Vreemdelingenwet, van artikel 52 §4, vijfde lid van het K.B. van 8 oktober 1981, evenals van artikel 41 van het Handvest grondrechten van de burgers van de EU.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker als zou het bevel om het grondgebied te verlaten geen wettelijke basis aangeven en geen motieven bevatten. Hij leest in artikel 52, §4, vijfde lid dat de staatssecretaris de keuze heeft om al dan niet een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, bij weigering van het verblijf. De discretionaire bevoegdheid is groot, waardoor een motiveringsplicht bestaat. Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt één beslissing met de weigering van verblijf. Omdat het bevel om het grondgebied te verlaten niet correct gemotiveerd is, moeten beiden worden vernietigd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden weigert met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt een duurzame relatie te onderhouden met mevrouw Osmanova en zij op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Verzoeker brengt geen enkel argument aan dat gericht is tegen de weigering van het verblijfsrecht als dusdanig. Dit aspect van de bestreden beslissing staat derhalve niet ter discussie in onderhavig middel. Hij toont derhalve niet aan, in tegenstelling tot wat beslist werd, een recht te hebben op verblijf in België. Verzoeker wenst de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat het geïncorporeerde bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd zou zijn, echter deze eis op zich kan nooit tot gevolg hebben dat hij een verblijfsrecht verwerft in ons land.

Wat de gevraagde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, omwille van een motiveringsgebrek, merkt verwerende partij op dat uit de beslissing d.d. 11 februari 2014 blijkt dat verzoeker geen verblijfsrecht in België kan verkrijgen op basis van gezinshereniging, en daarom niet alleen het verblijfsrecht wordt ontzegd, maar tevens het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing geeft tevens de juridische grondslag weer op basis waarvan zij tot stand kwam, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

In de beslissing wordt aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Daarom wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dat bevel heeft als dusdanig een declaratoir karakter, temeer dat de rechtstoestand van verzoeker niet wordt gewijzigd door het bevel.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Hij heeft niet aangetoond over een andere verblijfstitel te beschikken.

Vermits hij geen verblijfsrechten kan aantonen heeft hij niet aangetoond belang te hebben bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verblijft immers illegaal in het land en kan ten allen tijde een nieuw bevel krijgen om het grondgebied te verlaten.

Het eerste onderdeel van het middel is niet ontvankelijk, bij gebrek aan belang, minstens niet gegrond.

In een tweede onderdeel van het middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 47/13 van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Vreemdelingenwet geen artikel 47/13 bevat waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de beslissing een voorwaarde aan de wet toevoegt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich beperkt tot loutere kritiek, doch nalaat aan te tonen welke voorwaarde aan de wet zou zijn toegevoegd.

Het derde onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In een vierde onderdeel betoogt verzoeker dat hij diverse bewijzen heeft aangebracht m.b.t. zijn relatie gedurende twee jaar en verwijt verwerende partij die bewijzen fout te hebben ingeschat.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich wederom beperkt tot loutere kritiek, doch nalaat aan te tonen in welke mate die bewijzen door verwerende partij verkeerdelijk zouden zijn ingeschat.

De bestreden beslissing stelt:

“Als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen worden enkele foto’s dd. 05.06.2011 voorgelegd. Deze foto’s tonen aan dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen. Echter, enkele foto’s van één datum in het verleden kan niet nagegaan worden of het hier een stabiele en duurzame relatie betreft. Bovendien tonen deze foto’s niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.”

Het is aan verzoeker om aan het Bestuur alle dienstige stukken over te maken ten bewijze van zijn vermeende duurzame en stabiele relatie.

Rekening houdende met de stukken die toen voorhanden waren, oordeelde de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken daarom terecht om de aanvraag tot vestiging te weigeren.

Louter ten overvloede wenst verwerende partij de Raad er de aandacht op te vestigen dat verzoeker op 22 maart 2011, te Deurne, aangifte van een wettelijke samenwoning met zijn nicht van Belgische nationaliteit heeft gedaan. Een meldingsfiche voorgenomen wettelijke samenwoning werd overgemaakt aan het Bestuur.

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

In een vijfde onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing stelt hij “niet zou bewijzen dat er stabiele inkomsten zijn, omdat hij wel bewijst dat hij stabiele inkomsten heeft, maar deze inkomsten zouden moeten komen van zijn partner.”

Verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van stabiele inkomsten, noch van verzoeker, noch van zijn partner, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In een zesde onderdeel stelt verzoeker niet door verwerende partij te zijn gehoord voorafgaand aan het bevel.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft de louter feitelijke vaststelling dat de verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om verblijfsrecht te krijgen. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is niet van toepassing wanneer het de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De bestreden beslissing betreft een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen. Bovendien laat verzoeker na uiteen te zetten welke argumenten hij had wensen aan te brengen in het kader van het ‘hoorrecht’ dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten wordt evenmin aangetoond.

Het zesde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.3. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden geweigerd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden en rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijf wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf (zie *mutatis mutandis* RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995).

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde het verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 20* dat” “*desgevallend*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “*desgevallend*” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te

verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf (zie mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, en dus of het al dan niet een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde betreft, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat aangezien het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet nader dient te worden gemotiveerd, weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte. Met de stelling dat de gemachtigde niet bijkomend dient te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel wordt afgeleverd, miskent de verwerende partij de formele motiveringsplicht die rust op de gemachtigde.

De Raad kan in de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste onderdeel van het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

2.4 In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, stelt de Raad in voorliggende zaak vast dat het feit dat gemachtigde heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

2.5. In een tweede onderdeel van het enig middel blijkt dat verzoekende partij zich weerom richt tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Nu de eventuele gegrondheid van deze kritiek niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, bestaat er geen noodzaak tot verder onderzoek hiervan.

2.6. In een derde onderdeel betoogt verzoekende partij dat de wet niet vereist dat zij een duurzame en stabiele relatie van ten minste twee jaar moet hebben. De wet vereist enkel dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen enzovoort. Zij meent dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

2.6. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

2.7. In casu wordt de aanvraag om verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar EU-partner zodat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.8. Op 19 augustus 2013 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie. De verzoeker werd uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 18 november 2013 bewijzen van deze duurzame relatie neer te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende stukken aanbracht:

- Foto's van 5 juni 2011

Dienaangaande heeft de gemachtigde als volgt geoordeeld: "Deze foto's tonen aan dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen. Echter, enkele foto's van één datum in het verleden kan niet nagegaan worden of het hier een stabiele en duurzame relatie betreft. Bovendien tonen deze foto's niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon."

De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat verzoekende partij en haar partner elkaar twee jaar kennen. Zij is evenwel van oordeel dat de voorgelegde foto's geen bewijs zijn van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis , §2, 2° van de vreemdelingenwet. Met haar kritiek gaat de verzoekende partij volledig voorbij aan het motief dat de voorgelegde foto's niet aantonen dat zij en haar partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Dit is een cumulatieve voorwaarde die in casu, naast het bewijs dat zij elkaar minstens twee jaar kennen, eveneens dient vervuld te zijn. Met haar kritiek ontwikkeld in het derde onderdeel gaat de verzoekende partij hier helemaal aan voorbij zodat dit motief staande blijft en afdoende is om de bestreden beslissing te schragen. Uit niets blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag een voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd.

2.9. In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij diverse bewijzen heeft bijgebracht van haar relatie gedurende twee jaar. Zij meent dat de interpretatie van deze bewijzen onaanvaardbaar is. Zij betoogt dat het geheel van de documenten in overweging dient te worden genomen en dat het gaat om diverse verklaringen op eer, en niet één of twee pour le besoin de la cause. De bewijzen worden fout ingeschat.

2.10. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit niets dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing bepaalde stukken zou veronachtzaamd hebben en verzoekende partij toont dit ook geenszins aan. Voorts verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.8. waaruit blijkt dat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat de voorgelegde foto's niet aantonen dat zij en haar partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze

ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat deze motivering kennelijk onredelijk of foutief is. Voorts wordt in de bestreden beslissing niets gezegd over verklaringen op eer, verzoekende partij heeft dergelijke stukken ook niet voorgelegd, zodat haar kritiek dienaangaande geheel grondslag mist. Het vierde onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.11. Waar verzoekende partij in het vijfde onderdeel kritiek geeft aangaande het bewijs van stabiele inkomsten, dient de Raad weerom vast te stellen dat in de bestreden beslissing geen dergelijk motief is opgenomen en deze kritiek eveneens volledige grondslag mist en niet dienstig is.

2.12. In een zesde onderdeel betoogt verzoekende partij dat zij niet gehoord werd, dit terwijl het horen verzoekende partij zou toegelaten hebben haar specifieke familiale redenen uiteen te zetten.

2.13. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar eveneens aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.).

Daarbij dient er op te worden gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu blijkt dat verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag tot verblijf alle dienstige stukken heeft kunnen overmaken aan de verwerende partij aangaande haar gezinssituatie. Zij kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat zij niet "gehoord" werd door de verwerende partij. Bovendien toont de verzoekende partij met haar vage en nietszeggende beschouwingen aangaande haar familiale situatie niet aan dat dit had kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van artikel 41 van het handvest wordt niet aangetoond.

2.14. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en voor het overige, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde houdende het bevel om het grondgebied te van 11 februari 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 11 februari 2014.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER